

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 854/2021
24.02.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници по тужби тужиоца СР DISTRIBUTION ДОО Нови Сад, против туженог BANCA INTESA АД Београд, чији су пуномоћници Миодраг Војновић и др. адвокати у ..., ради утврђења ништавости одредбе уговора и исплате, вредност предмета спора 27.268,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда бПж 6205/20 од 26.08.2021. године, у седници већа одржаној 24. фебруара 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда бПж 6205/20 од 26.08.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда бПж 6205/20 од 26.08.2021. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду 9П 113/2018 од 15.04.2019. године, утврђено је да је ништава одредба члана 8. став 1. Уговора о кредиту, кредитна партија ..., која гласи: „Корисник кредита је обавезан да одмах по пријему обрачуна плати банци накнаду предвиђену важећом тарифом накнада за услуге банке у висини од 1% од износа искоришћеног кредита одређеног у члану 1. уговора, увећано за припадајуће јавне дажбине (уколико је применљиво) у складу са позитивним прописима Републике Србије, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан обрачуна предметне провизије, с тим да ће се задужења по основу накнаде за услуге банке вршити sukcesивно, у складу са пуштеним износима транши одобреног кредита,“ што је тужени дужан трпети и признати, обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 27.268,00 динара са законском затезном каматом почев од 24.02.2017. године, до исплате и обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 88.852,00 динара, на име трошкова поступка, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда БПж 6205/20 од 26.08.2021. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде, тужени изјављује ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије туженог, изјављене на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови које банка обрачунава приликом одобравања кредита, могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч. Нижестепени судови су донели одлуке на основу утврђења да тужени није доказао да је тужиоца пре закључења уговора упознао са свим трошковима и накнадама у форми понуде, те то представља његову несавесност, која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист, због чега донетим одлукама нема повреде правног става Врховног касационог суда. Погрешна примена материјалног права на коју у вези са тим ревидент указује, није основ за изузетну дозвољеност ревизије. Такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интреса, или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 01.02.2018. године ради утврђења ништавости и исплате. Вредност предмета спора је 27.268,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе износи 229,60 евра.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према ставу 3. истог члана, као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази износ из става 1. истог члана.

Одредбом члана 479. став 6. истог закона, прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Зато изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог Закона није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**